

Sygn. akt VI GC 247/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. Z.**

przeciwko **Ł. W. (1)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki D. Z. na rzecz pozwanego Ł. W. (1) kwotę 3 617 złotych (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powódkę D. Z. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 247/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 listopada 2019 roku powódka D. Z. domagała się zasądzenia od pozwanego Ł. W. (1) kwoty 12 469,07 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 12 295,82 złotych za okres od dnia 23 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, w tym kwoty 12 295,82 złotych tytułem stwierdzonego fakturą numer (...) wynagrodzenia za uszycie odzieży na zamówienie pozwanego oraz kwoty 173,25 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a także kosztów procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 marca 2020 roku w sprawie o sygn. akt XIII 1 GNc 2651/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Ł. W. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości zaprzeczając, aby powódka wykonała umowę w sposób należyty i aby przysługiwało jej z tego tytułu wynagrodzenie. Pozwany przyznał, że współpracował z powódką i zlecił jej uszycie odzieży, dostarczył materiał i udzielił szczegółowych informacji co do sposobu wykonania umowy, w tym obszyci i rozmiarów. Odzież została dostarczona przez powódkę z opóźnieniem, towar nie był zgodny z umową i ustaleniami stron, był wadliwy. Pozwany określił powódce ostateczny termin na wykonanie umowy do dnia 28 września 2018 roku. Zamówienie złożone przez pozwanego zostało ostatecznie wykonane z opóźnieniem około 2 miesięcy oraz z wadami, które sprawiały, że znaczna część odzieży nie nadawała się do sprzedaży. Pozwany odesłał powódce 75 sztuk odzieży, które zawierały plamy kredy i oleju, które miały zostać wyczyszczone przez powódkę. Na skutek ich czyszczenia przez powódkę materiał uległ przetarciu, a części plam nie dało się usunąć. W korespondencji z dnia 05 października 2018 roku pozwany po raz kolejny opisał wady, załączył

też zdjęcia. W listopadzie 2018 roku pozwany ponownie wskazał na wady towaru. Zastrzeżenia pozwanego wzbudziło także zużycie materiału i brak zwrotu jego części przez powódkę.

Nadto, ceny wskazane przez powódkę różniły się znacząco od cen, jakie strony przyjęły pierwotnie do realizacji. Pozwany zaprzeczył przy tym, aby strony doszły do porozumienia w zakresie stawek zastosowanych przez powódkę, a wyższych niż 6-7 złotych za T-shirt oraz 10-11 złotych za bluzę. Mailem z dnia 08 listopada 2018 roku pozwany wycenił poniesione straty na kwotę 12 845 złotych i dokonał kompensaty tej kwoty z kwotą dochodzoną przez powódkę wnosząc w sprzeciwie o uwzględnienie zarzutu potrącenia (punkt 4).

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 października 2021 roku” (data prezentaty: 2021-10-25, k. 174-177 akt) pozwany wskazał, że powódka wykonała nieprawidłowo 70% zlecenia, zaś na kwotę 12 845 złotych składa się kwota 5 360,95 złotych (50% wartości wykorzystanego materiału i uszycia odzieży), kwota 2 345,67 złotych (koszty materiału powierzonego przez pozwanego powódce dotyczącego 75 sztuk odzieży wykluczonych ze sprzedaży) oraz kwota 5 138 złotych (koszt zakupu materiału, koszty poniesione na oprawę graficzną i materiały reklamowe).

Powódka D. Z., mimo zobowiązania, nie ustosunkowała się do powyższych zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z pozytywną współpracą przy realizacji wcześniejszego zamówienia, Ł. W. (2) zamówił u D. Z. uszycie odzieży damskiej w postaci bluz (z kapturem i z dekoltem w szpic), bluz oversize oraz koszulek z krótkim i długim rękawem (z dekoltem okrągłym i w szpic). Odzież ta miała być uszyta z materiału w różnych kolorach dostarczonego przez Ł. W. (1) zgodnie z ustalonymi przez niego wzorami.

Ł. W. (1) wszelkich ustaleń dokonywał z R. Z. – mężem D. Z.. Strony ustaliły także, że ostateczna cena za uszycie jednej sztuki odzieży zostanie określona po wykonaniu zamówienia, ale nie będzie wyższa niż 8 złotych netto za koszulkę oraz 13 złotych netto za bluzę.

zeznania pozwanego Ł. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 224-227 akt

D. Z. według wskazówek Ł. W. (1) przygotowała szablony poszczególnych modeli odzieży. Wytyczne były bardzo szczegółowe, dotyczyły np. wyglądu szwów, czy ich odległości. Ł. W. (1) zależało bowiem na uzyskaniu produktu wysokiej jakości.

D. Z. uszyła ze swojego materiału prototypy modeli zamówionej odzieży. W związku z tym, że były drobne niedociągnięcia, Ł. W. (1) telefonicznie przekazał R. Z. swoje uwagi i ponaglał go o przekazanie odzieży, gdyż miał już zaplanowaną sesję zdjęciową na dzień 13 września 2018 roku.

D. Z. dostarczyła Ł. W. (1) odzież na sesję zdjęciową – każdy model w każdym kolorze. Mimo, że odzież uszyta przez D. Z. była wykonana wadliwie, Ł. W. (1) zdecydował się na przeprowadzenie sesji, gdyż była już ona opłacona. Następnie zrobił zdjęcia nieprawidłowości w wykonaniu odzieży, np. brzydkiego wykończenia dekoltu w szpic i przesłał D. Z., by wiedziała, jak ma nie być wykonana pozostała część zamówionej odzieży. Wskazał również w wiadomości mailowej z dnia 20 września 2018 roku na inne wady: wycięcie na plecach w koszulkach z krótkim i długim rękawem było niezgodne z ustaleniami, szerokości dekoltołów (ściągacz) także były niezgodne z ustaleniami i niejednakowe we wszystkich egzemplarzach (w jednej koszulce 1 cm, a w innej 2 cm), wszycie rękawów – w części koszulek z krótkim i długim rękawem było niemal prostą linią, a w części falką, rozplaszczanie (stebnowka) nie było tam, gdzie być powinna, a tam gdzie jej nie powinno być – było, niektóre koszulki miały dodatkowe rozplaszczania w rękawach, na kilku egzemplarzach pojawiły się plamki jak od oleju.

Ł. W. (1) wskazał D. Z. ostateczny termin do dostarczenia odzieży do dnia 28 września 2018 roku.

zeznania pozwanego Ł. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 224-227 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 220 września 2018 roku – k. 61 akt, wydruk korespondencji sms – k. 62-64 akt

Na początku października 2018 roku D. Z. przesłała Ł. W. (1) partię uszytej odzieży obejmującą około 20% zamówienia. Znaczna część była nieprawidłowo i niestarannie uszyta, około 40% otrzymanej partii posiadała brudne plamy. W wiadomości mailowej z dnia 05 października 2018 roku Ł. W. (1) przesłał D. Z. dodatkowe zdjęcia nieprawidłowego wszycia rękawów, nieprawidłowego wszycia overlock, śladów na bluzkach po kredzie, plam na koszulkach i bluzach. Odesłał on także pobrudzoną odzież.

D. Z. podjęła próbę jej wyczyszczenia, jednakże po tych czynnościach odzież wyglądała jeszcze gorzej, powychodziły na materiale białe plamy.

zeznania pozwanego Ł. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 224-227 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 05 października 2018 roku – k. 59-60 akt

Na przełomie października i listopada 2018 roku Ł. W. (1) otrzymał od D. Z. pozostałą część zamówionej odzieży. Również i znaczna część tej partii bluz i bluzek była poplamiona oraz nieprawidłowo i niestarannie uszyta.

Po przekazaniu całości zamówienia, R. Z. zaczął domagać się od Ł. W. (1) zapłaty.

W wiadomości mailowej z dnia 04 listopada 2018 roku Ł. W. (1) przesłał D. Z. informację, że ceny mniej więcej miały wynosić 6-7 złotych za bluzki z krótkim i długim rękawkiem, zaś za bluzy – 10-11 złotych, a domaga się ona zapłaty według cen dwukrotnie wyższych. Ponadto wskazał, że większość rzeczy jest odszyta nie tak, jak miały być, tj. rękawy wszyte raz prawie w linii prostej, raz falką, a czasami nawet w jednej bluzce jeden rękaw jest na prosto, drugi falką, overlock przy wszyciu rękawa jeden zaszyty w górę, drugi w dół, wiele koszulek z krótkim i długim rękawem nie ma równej długości i linii prostej na dole (wychodzi sinusoida z różnicami nawet na prawie 2 cm), dekolty (zwłaszcza w szpic) są w niektórych koszulkach w nierównej grubości, natomiast tłuste plamy, które po usunięciu są jaśniejszymi białawymi przetarciami, całkowicie wykluczają odzież jako nadającą się do sprzedaży.

Ł. W. (1) w związku z tym wadami zażądał obniżenia ceny wskazując, że takie nieprawidłowości winny znaleźć w niej odzwierciedlenie.

W wiadomości mailowej z dnia 05 listopada 2018 roku Ł. W. (1) przesłał D. Z. dodatkowo kilkanaście zdjęć plam, które zostały po usuwaniu tłustych plam (na różnych kolorach) oraz samych tłustych plam. Ponadto wskazał, że brakuje 4,5 kg dzianiny w kolorze wrzos.

W dniu 08 listopada 2018 roku Ł. W. (1) przesłał D. Z. rozliczenie, w którym wskazał, że całkowita liczba uszytych sztuk to 629 sztuk (tsh double – 105, tsh double V – 111, tsh simple – 72, long simple – 67, long double – 98, long double V – 100, bluza simple V – 36, bluza double hood – 40), w tym 75 sztuk stanowiły rzeczy, które nie nadawały się do sprzedaży (tsh double – 20, tsh double V – 5, tsh simple – 15, long simple – 6, long double – 14, long double V – 8, bluza simple V – 1, bluza double hood – 6).

zeznania pozwanego Ł. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 224-227 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 08 listopada 2018 roku – k. 56 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 04 listopada 2018 roku – k. 57 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 05 listopada 2018 roku – k. 58 akt, dokumentacja zdjęciowa – k. 65 akt

W dniu 19 listopada 2018 roku D. Z. wystawiła Ł. W. (1) fakturę numer (...) na kwotę 12 295,82 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 22 listopada 2018 roku, z tytułu uszycia koszulek (tsh): double, double V, simple, simple long, double long, double long V w liczbie 553 sztuk po 13 złotych netto, uszycia bluz: simple V i double hood w liczbie 76 po 18 złotych netto, wykonania projektów szablonów (1 672,80 złotych brutto) oraz metek – wszywek (97,91 złotych brutto).

faktura – k. 10-11 akt

W dniu 19 listopada 2018 roku Ł. W. (1) wystawił D. Z. notę obciążeniową numer 1 na kwotę 12 845 złotych z tytułu nieprawidłowego wykonania zlecenia (w 70%) oraz zniszczenia lub ubrudzenia przedmiotu zlecenia (12%), z terminem płatności w ciągu 3 dni. Ł. W. (1) poinformował D. Z., że rozliczył powyższą notę z jej należności wynikającej z faktury numer (...).

wydruk korespondencji mailowej z dnia 19 listopada 2018 roku – k. 53 akt, wydruk korespondencji mailowej z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 49 akt, nota obciążeniowa – k. 50 akt

W piśmie z dnia 30 listopada 2018 roku Ł. W. (1) poinformował D. Z., że kwota z noty obciążeniowej została wyliczona w oparciu o następujące dane:

- jednostkowy koszt dzianiny w przeliczeniu na każdą sztukę odzieży powiększoną o 15% z uwagi na cennik producenta przy zamówieniach mniejszych niż jedna belka, co daje odpowiednio: t-shirt, long – 11,50 złotych brutto, bluzy – 25,35 złotych brutto,
- jednostkowy koszt odszycia: t-shirt, long – 15,99 złotych brutto, bluzy - 22,14 złotych brutto.

Wyliczenie 50% jednostkowych kosztów dzianiny oraz kosztów odszycia dla 367 sztuk niepoprawnie odszytych koszulek jako forma częściowej rekompensaty niepoprawnego wykonania zlecenia, to kwota 5 360,95 złotych brutto, a wyliczenie 100% jednostkowych kosztów dzianiny oraz kosztów odszycia dla 75 sztuk ubrudzonych i poplamionych koszulek oraz bluz, których stan wyklucza je z całkowicie z możliwości sprzedaży, to kwota 2 345,67 złotych brutto. Wyliczenie 40% wartości detalicznej 75 sztuk odzieży wykluczonej ze sprzedaży jako forma częściowej rekompensaty strat spodziewanych ze sprzedaży, to kwota 5 138 złotych brutto.

pismo z dnia 30 listopada 2018 roku – k. 43-44 akt, faktury za zakup materiału – k. 45-46 akt

W piśmie z dnia 10 grudnia 2018 roku Ł. W. (1) złożył D. Z. oświadczenie o potrąceniu jego wierzytelności z tytułu odszkodowania za nienależycie wykonane przez nią zobowiązanie (nieprawidłowe uszycie odzieży) z jej wierzytelnością o zapłatę wynagrodzenia z tytułu realizacji tego zamówienia.

pismo – k. 39 akt

W piśmie z dnia 04 września 2019 roku D. Z. wezwała Ł. W. (1) do zapłaty kwoty 12 295,82 złotych tytułem zapłaty wynagrodzenia wskazanego w fakturze numer (...) oraz kwoty 172,97 złotych tytułem kosztów odzyskiwania należności.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 13-14 akt

D. Z. zwróciła część niewykorzystanego materiału. Część poplamionej odzieży została zutilizowana. D. Z. nie wskazywała Ł. W. (1), że przekazany przez niego materiał nie nadaje się do prawidłowego wykonania zamówienia – uszycia bluzek z krótkim i długim rękawem oraz bluz.

zeznania pozwanego Ł. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2022 roku – k. 224-227 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w tej części, w której pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie ich oświadczeń. Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz dokumentacji fotograficznej, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym

bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia, gdyż nie wnosiły nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii spornych okoliczności.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych Sąd oparł się również na dowodzie z przesłuchania pozwanego Ł. W. (1) uznając jego zeznania za wiarygodne w szczególności w zakresie, w jakim wskazywał on na wady uszytej przez powódkę odzieży, jak też na zgłaszanie w tym zakresie powódce reklamacji – zarówno co do nieprawidłowego uszycia, jak i zaplamienia odzieży, wreszcie żądania od niej, aby te wszystkie nieprawidłowości znalazły odzwierciedlenie w cenie (co należy uznać za żądanie jej obniżenia), znajduje to bowiem potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym korespondencji mailowej i dokumentacji zdjęciowej. Sąd miał również na uwadze, że pozwany wskazał, że strony ustaliły, że ostateczna cena za uszycie jednej sztuki odzieży zostanie określona po wykonaniu zamówienia, ale nie będzie wyższa niż 8 złotych za koszulkę oraz 13 złotych za bluzę, opierając tę kalkulację na poprzednim realizowanym przez powódkę zamówieniu wykonywanym z jej własnego materiału. Jakkolwiek zaś pozwany wskazywał na opóźnienie powódki w realizacji zamówienia, to okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem z faktu ewentualnego wykonania zamówienia po umówionym terminie, pozwany nie wywodził żadnych roszczeń.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2022 roku na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań powódki, albowiem mimo prawidłowego wezwania nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Zarządzeniem z dnia 08 października 2021 roku wydanym na rozprawie Sąd na podstawie art. 205³ § 3 k.p.c. zwrócił pismo pełnomocnika powódki z datą w nagłówku „dnia 18 czerwca 2021 roku” (data prezentaty: 2021-06-25, k. 141-142, 144-147 akt), za wyjątkiem dołączonego pełnomocnictwa dla nowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego J. S. (k. 1443 akt) mając na uwadze, że zostało ono złożone po wyznaczonym przez Sąd terminie (który upłynął z dniem 06 maja 2021 roku, z.p.o. – k. 111 akt) oraz pismo pełnomocnika pozwanego z datą w nagłówku „dnia 19 lipca 2021 roku” (data prezentaty: 2021-07-21, k. 126-129 akt) mając na uwadze, że zostało ono złożone bez zarządzenia przewodniczącego. Sąd miał przy tym na względzie, że niniejsza sprawa, wszczęta w dniu 19 listopada 2019 roku, toczy się zgodnie z przepisami obowiązującymi po nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzonymi ustawą z dnia 04 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1469), z wyłączeniem – na wniosek pozwanego – przepisów o postępowaniu gospodarczym (postanowienie z dnia 06 kwietnia 2021 roku, k. 101 akt). Jednocześnie Sąd zważył, że w obu zwróconych pismach zawarte były wnioski dowodowe (powódki – o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka R. Z. oraz pozwanego – o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego), z tym, że mimo zwrotu pism w całości (wraz z wnioskami dowodowymi), nie zostały one ponowione, zaś wniosek pozwanego dodatkowo miał charakter ewentualny, co legło u podstaw ich pominięcia na podstawie art. 235² k.p.c. Jednocześnie żadna ze stron nie wniosła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. na decyzję Sądu w tym przedmiocie, jak i w przedmiocie zwrotu pism.

W piśmie z datą w nagłówku „dnia 17 sierpnia 2022 roku” nadanym w tymże dniu w placówce pocztowej (k. 232 akt) pełnomocnik powódki wniósł o odroczenie terminu rozprawy, albowiem w okresie od dnia 19 sierpnia do 28 sierpnia 2022 roku udało mu się zorganizować wyjazd urlopowy z rodziną i nie ma możliwości ustanowienia pełnomocnika substytucyjnego, albowiem pozostali pracownicy kancelarii także przebywają na urlopie. Pismo to wpłynęło do Sądu Rejonowego w Gdyni w dniu rozprawy, tj. w dniu 24 sierpnia 2022 roku, niemniej jednak już po jej rozpoczęciu (rozprawa rozpoczęła się o godz. 11:00, pismo wpłynęło o godz. 11:24) oraz zostało przedłożone przewodniczącemu dopiero w dniu 30 sierpnia 2022 roku (z uwagi na zmianę lokalizacji siedziby wydziału), stąd też jego rozpoznanie nie przybrało postaci postanowienia o odmowie odroczenia rozprawy, niemniej jednak nie podlegałoby ono uwzględnieniu z poniższych przyczyn.

Zgodnie z treścią art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowości w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć. W niniejszej sprawie wskazać należy, że żadna z powyższych okoliczności

nie nastąpiła – obie strony, jak też ich pełnomocnicy zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy – i to odbywającej się w trybie zdalnym – wyznaczonym na dzień 24 sierpnia 2022 roku, w tym pełnomocnik powódki w dniu 06 maja 2022 roku (k. 220 akt). Ugruntowany jest przy tym pogląd, że urlop wypoczynkowy pełnomocnika nie uzasadnia odroczenia rozprawy, ponieważ przeszkoda ta może być przewyciężona przez ustanowienie dalszego pełnomocnika (tzw. pełnomocnictwo substytucyjne), przy czym nie ma wątpliwości, że krąg takich pełnomocników (substytucyjnych) nie jest zawężony jedynie do pracowników kancelarii pełnomocnika głównego. Nic nie stało zatem na przeszkodzie udzieleniu takiego pełnomocnictwa (substytucyjnego) pełnomocnikowi spoza grona pracowników kancelarii pełnomocnika powódki, tym bardziej, że przedmiotowa sprawa nie miała charakteru wielowątkowej i skomplikowanej tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, co przemawiałoby za jej prowadzeniem przez jednego pełnomocnika zapoznanego z całym materiałem w sprawie.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że w niniejszej sprawie także powódka – prawidłowo wezwana na termin rozprawy – nie mogąc przecieżyć antycypować decyzji Sądu w przedmiocie ewentualnego uwzględnienia wniosku jej pełnomocnika o odroczenie rozprawy z przyczyn jego dotyczących – nie stawiała się, także w trybie zdalnym, nie usprawiedliwiając w żaden sposób swojego niestawiennictwa, a więc sama pozbawiła się możliwości działania w sprawie, obrony swoich praw i przedstawienia jej wersji zdarzeń.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka D. Z. domagała się zasądzenia od pozwanego Ł. W. (1) kwoty 12 469,07 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 12 295,82 złotych za okres od dnia 23 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, w tym kwoty 12 295,82 złotych tytułem wynagrodzenia za uszycie odzieży na zamówienie pozwanego oraz kwoty 173,25 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a także kosztów procesu.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Ł. W. (1) wskazał, że powódka wykonała zamówienie nie tylko z opóźnieniem, ale i nieprawidłowo, część odzieży została bowiem uszyta niezgodnie ze wskazówkami pozwanego i niestarannie, część zaś z uwagi na tłuste plamy oraz białe plamy pozostałe po próbie ich usunięcia przez powódkę w ogóle nie nadawała się do sprzedaży. Pozwany podniósł również, że powódka nie rozliczyła się z przekazanego jej materiału oraz zaprzeczył, aby strony umawiały się na wskazane w fakturze ceny jednostkowe za uszycie koszulek i bluz, jak też podniósł zarzut wygaśnięcia roszczenia powódki w związku z dokonany przed procesem potrąceniem jego wierzytelności w kwocie 12 845 złotych tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie spornej umowy.

W pierwszej kolejności mając na uwadze charakter łączącego strony stosunku zobowiązaniowego należało sięgnąć do regulacji zawartej w art. 627 k.c. wyrażającej istotę umowy o dzieło. Zgodnie z powyższym przepisem przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Stosownie zaś do art. 628 k.c. wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie. Ponadto art. 642 k.c. stanowi, iż w braku odmiennej umowy, przyjmującemu zamówienie wynagrodzenie należy się w chwili oddania dzieła. Dalsze przepisy wprowadzają zaś obowiązek odbioru przez zamawiającego dzieła wykonanego zgodnie ze zobowiązaniem. Zważyć przy tym należy, że w odróżnieniu od umowy o świadczenie usług, umowa o dzieło wymaga, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły do konkretnego, w przyszłości indywidualnie oznaczonego, rezultatu. Umowa zlecenia nie akcentuje tego rezultatu jako koniecznego do osiągnięcia, nie wynik zatem (jak w umowie o dzieło), lecz starania w celu osiągnięcia tego wyniku, są elementem wyróżniającym dla umowy zlecenia. W niniejszej sprawie celem czynności zleconych przez pozwanego było niewątpliwie uszycie odzieży z dostarczonego przez pozwanego materiału na podstawie informacji i wskazówek co do sposobu wykonania umowy udzielonych powódce przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódce D. Z. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę jej powództwa poprzez wykazanie, że pozwany zlecił jej wykonanie wyszczególnionej na dołączonej do pozwu fakturze odzieży, projektów szablonów i metek za określone w tej fakturze wynagrodzenie oraz że umowa została wykonana, a odzież odebrana przez pozwanego, co aktualizowałoby po jego stronie obowiązek zapłaty.

Dla wykazania zasadności oraz wysokości swojego roszczenia powódka przedłożyła fakturę numer (...), która ma jedynie charakter dokumentu prywatnego stanowiąc dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, że jej treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Dokumenty prywatne stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. W niniejszej sprawie pozwany jednakże konsekwentnie zaprzeczał – i to już na etapie korespondencji przedprocesowej (k. 57 akt) – aby wynagrodzenie wskazane w fakturze w zakresie cen jednostkowych za uszyte koszulki i bluzy zostało z nim uzgodnione, a w swoich zeznaniach wskazał, że miało ono być nie wyższe niż 8 złotych netto za koszulkę i nie wyższe niż 13 złotych netto za bluzę. Tymczasem powódka dla wykazania powyższej okoliczności, tj. uzgodnienia z pozwanym wynagrodzenia za uszyte poszczególnej odzieży w kwotach wskazanych w fakturze, tj. 13 złotych netto za koszulkę i 18 złotych netto za bluzę nie zaoferowała żadnych dowodów. Jeżeli strony nie wskazały w umowie o dzieło wysokości wynagrodzenia ani podstaw do jego ustalenia, zastosowanie znajdują normy zawarte w art. 628 k.c. W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 grudnia 2003 roku (sygn. akt I ACa 1144/03) Sąd Apelacyjny w Poznaniu wskazał, że do zawarcia umowy o dzieło nie jest konieczne, aby strony określiły w niej wysokość należnego wynagrodzenia nawet przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. W braku tego rodzaju postanowień umownych, zgodnie z regułą interpretacyjną art. 628 § 1 k.c. należy przyjąć, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Zwykłym wynagrodzeniem za dzieło tego rodzaju jest wynagrodzenie, jakie strony stosowały między sobą (w umowach o dzieło tego rodzaju) lub przeciętne wynagrodzenia stosowane w praktyce obrotu cywilnoprawnego. Jednakże to powódka zobligowana była do wykazania, jaki jest koszt zwykłego wynagrodzenia za wykonanie takich prac, jak przez nią wykonane. W tym zakresie powódka nie zaoferowała, jak już wskazano, żadnych dowodów. W takiej zaś sytuacji w ocenie Sądu uznać należało, że powódce przysługiwałoby wynagrodzenie skalkulowane według stawek uznanych przez pozwanego, tj. wskazanych w jego zeznaniach, tj. w kwocie 8 złotych netto za koszulkę oraz 13 złotych netto za bluzę, a więc wynagrodzenie w kwocie 8 427,47 złotych brutto (1 672,80 złotych brutto – projekt + szablony, niekwestionowane; 97,91 złotych brutto – metki i wszywki, niekwestionowane; 553 sztuk koszulek x 8 złotych netto

= 4 424 złotych netto, tj. 5 441,52 złotych brutto oraz 76 sztuk bluz x 13 złotych netto = 988 złotych netto, tj. 1 215,24 złotych brutto).

Pozwany podnosił przy tym, że powódka wykonała zlecone jej prace z opóźnieniem, przy czym z faktu opóźnienia pozwany nie wywodził żadnych roszczeń, a więc okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Nadto pozwany podnosił, że część odzieży została przez powódkę wykonana wadliwie, co dotyczyło wszycia rękawów, overlocków, nierównej długości samych koszulek i nierównej długości dekoltów w koszulkach, ponadto część posiadała tłuste plamy niemożliwe do usunięcia. Powódka reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego okolicznościom tym na żadnym etapie postępowania nie zaprzeczyła, stąd też za niesporne uznać należało, że w zakresie wskazanym przez pozwanego – tak co do liczby odzieży, jak i wskazywanych wad, powódka swoje zobowiązanie wykonała nieprawidłowo.

Sąd miał na uwadze, że pozwany nie złożył powódce oświadczenia o odstąpieniu od umowy ani na podstawie art. 635 k.c., art. 636 k.c., czy art. 491 k.c. bądź innej. Pozwany niewątpliwie złożył powódce reklamację, a powódka podjęła próbę usunięcia niektórych wad (tłuste plamy), co jednakże ostatecznie nie powiodło się, przy czym wskazać należy, że pozwany odmówił powódce zwrotu pozostałej odzieży tak, by mogła wady usunąć podnosząc, że mają one charakter nieusuwalny (nie da się bowiem ponownie prawidłowo np. wykroić rękawa, tak by nie zmienić jego długości, czy szerokości, itp.). Uznać zatem należało, że pozwany zainicjował postępowanie związane z rękojmią (art. 638 k.c. w zw. z art. 560 k.c.), jednakże nie skorzystał z dalszych wynikających z niej uprawnień – nie złożył powódce ani oświadczenia o obniżeniu ceny (choć wskazywał lakonicznie w korespondencji mailowej, że nieprawidłowości winny znaleźć odzwierciedlenie w cenie), ani nie odstąpił od umowy.

Wskazać jednak należy, że nie ma przeszkód, by zamawiający, który nie korzysta z roszczeń z tytułu rękojmi, mógł wystąpić z przewidzianym w art. 471 k.c. roszczeniem za nienależyte wykonanie umowy sprzedaży. Może być ono nawet tożsame z tym, jakie między innymi przewidują przepisy o rękojmi, występujące bowiem między nimi różnice dotyczą głównie szerszego w przypadku rękojmi katalogu roszczeń, szerszego zakresu odpowiedzialności (w przypadku rękojmi nawet wykazanie, że szkoda jest następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie odpowiada, nie wyłącza jego odpowiedzialności w granicach ujemnego interesu umownego) oraz czasu, w którym można ich dochodzić i skutków upływu terminu (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku w sprawie o sygn. akt ACa 421/11). Jak zgodnie wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie nabywcy wadliwej rzeczy przysługuje wybór co do sposobu uzyskania rekompensaty od sprzedawcy. Oprócz rękojmi i gwarancji możliwe jest dochodzenie roszczeń na zasadach ogólnych, tj. według reguł art. 471 k.c. i to zarówno obok jednoczesnego korzystania z instytucji szczególnych (art. 566 k.c.), jak i bez korzystania z tych instytucji (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 sierpnia 2004 roku, sygn. akt IV CK 601/03 oraz z dnia 08 grudnia 2005 roku, sygn. akt II CK 291/05).

Zgodnie z treścią art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odszkodowanie za niewykonanie umowy dochodzone na podstawie tego przepisu jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika. Jest to więc roszczenie mające na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszanie na nim zobowiązania zgodnie z treścią umowy. Odpowiedzialność odszkodowawcza dłużnika aktualizuje się jednakże tylko w przypadku spełnienia jej podstawowych przesłanek tj. niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powstania po stronie wierzyciela szkody w znaczeniu uszczerbku majątkowego, istnienia związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą oraz stwierdzenia, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiada.

Podkreślić przy tym należy, iż ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek spoczywa na wierzycielu (tu – na pozwanym). Dłużnik ponosi odpowiedzialność dopiero wtedy, gdy wierzyciel udowodni, iż na skutek

nienależytego wykonania umowy poniósł szkodę, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z nienależytym wykonaniem umowy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 listopada 2004 roku, sygn. akt I CK 281/04).

Oddanie dzieła i towarzyszący mu odbiór ze strony pozwanego powoduje wymagalność roszczeń wykonawcy – powódki (przyjmującego zamówienie) o zapłatę wynagrodzenia, jak i otwiera dla zamawiającego uprawnienia z rękojmi, z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, bieg terminu przedawnienia. Odbiór dzieła stanowi zatem punkt przelomowy w stosunkach między stronami, gdyż zmienia się od tej chwili charakter i zakres odpowiedzialności wykonawcy i określa początek biegu przedawnienia skierowanych do wykonawcy roszczeń powstałych na kanwie łączącej strony umowy o dzieło (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 października 2004 roku, sygn. akt I ACa 628/04). W tym miejscu zaś podkreślić należy, że sam fakt nienależytego wykonania zobowiązania nie uprawnia do odmowy zapłaty wynagrodzenia (tak Sąd Okręgowy w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 maja 2014 roku, sygn. akt VII Ga 5/14). Zgłoszenie do odbioru przez wykonawcę dzieła, które spełnia cechy zamówienia określone w umowie, chociaż zawiera pewne wady lub braki, rodzi po stronie zamawiającego obowiązek odebrania wykonanych prac, może się on uchylić się od tego obowiązku tylko poprzez wskazanie obiektywnie istniejących i osadzonych w treści umowy bądź przepisach prawa przyczyn, które czynią zgłoszenie wykonawcy nieskutecznym (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 sierpnia 2012 roku, sygn. akt II CSK 21/12 oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 maja 2014 roku, sygn. akt I ACa 124/14). Jeżeli natomiast wada ujawni się już po odbiorze powstają po stronie zamawiającego ewentualne roszczenia wynikające z rękojmi za wady dzieła, czy odszkodowawcze wynikające z przepisów ogólnych, nie wpływające jednakże na obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Jeżeli bowiem doszło do nienależytego wykonania zobowiązania przez zleceniobiorcę, pozwanemu – zamawiającemu, zleceniodawcy służą roszczenia z tytułu rękojmi, czy z art. 471 k.c. Ich realizacja wymaga jednak w ramach procesu podniesienia zarzutu potrącenia (art. 498 § 1 k.c. i art. 499 k.c.) i taką merytoryczną obronę przed roszczeniem powódki pozwany podjął. Wobec żądania powódki co do zapłaty wynagrodzenia za uszytą odzież pozwany Ł. W. (1) powołał się bowiem na wygaśnięcie roszczenia powódki wskutek dokonanego z tym roszczeniem przez pozwanego – przed procesem – potrącenia przysługującej mu kwoty 12 845 złotych tytułem odszkodowania – straty, jaką poniósł w związku z nienależytym wykonaniem umowy przez powódkę. W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 października 2021 roku” pozwany wskazał przy tym, że na kwotę 12 845 złotych składa się kwota 5 360,95 złotych (wartość wykorzystanego materiału i uszycia odzieży), kwota 2 345,67 złotych (koszty materiału powierzzonego przez pozwanego powódkce dotyczącego 75 sztuk odzieży wykluczonych ze sprzedaży) oraz kwota 5 138 złotych (koszt zakupu materiału, koszty poniesione na oprawę graficzną i materiały reklamowe).

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. – gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Skuteczność i ważność potrącenia zależy od kilku elementów, w ramach których należy odróżnić zaistnienie przesłanek do potrącenia (określonych w przepisie art. 498 § 1 k.c.) od prawidłowości oświadczenia o potrąceniu (co do formy, treści, uprawnienia osoby składającej oświadczenie i właściwego adresata) oraz od skutków oświadczenia o potrąceniu (art. 498 § 2 k.c. i art. 499 zdanie drugie k.c.).

Skutek kompensaty ustawowej wymaga zatem następujących warunków: złożenia oświadczenia woli, istnienia wierzytelności przeciwstawnych, tj. takich, które przysługują dwóm podmiotom prawa cywilnego występującym względem siebie w podwójnej roli: dłużnika i wierzyciela oraz wymagalności wierzytelności (co najmniej potrącającego).

Jak zatem wynika z powyższego, aby nastąpił skutek umorzenia wzajemnych wierzytelności, każdej ze stron muszą przysługiwać wymagalne wierzytelności. Pokreślić przy tym należy, że zarzut potrącenia jest nie tylko oświadczeniem

wymaganym w świetle art. 499 k.c. składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności, lecz jest także żądaniem skierowanym do sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia tego skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazując przesłanki jej powstania, wymagalność i wysokość oraz dowody w celu ich wykazania.

W judykaturze ukształtował się pogląd, iż do uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności nie wystarczy samo powołanie się na fakt przysługiwania wierzytelności przeznaczonej do potrącenia. Istnienie tej wierzytelności należy udowodnić. Do zarzutu potrącenia mają zastosowanie wymagania stosowane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów. Należy dokładnie określić wysokość wierzytelności przeznaczonej do potrącenia i wykazać jej istnienie zgodnie z regułą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c. W toku niniejszego procesu pozwany przedłożył notę obciążeniową numer 1 wraz z korespondencją mailową z dnia 26 listopada 2018 roku, a także pismo z datą w nagłówku „dnia 30 listopada 2018 roku”, w którym szczegółowo wskazał powodce sposób wyliczenia kwoty 12 845 złotych (jednostkowy koszt dzianiny w przeliczeniu na każdą sztukę odzieży powiększoną o 15% z uwagi na cennik producenta przy zamówieniach mniejszych niż jedna belka, co daje odpowiednio: t-shirt, long – 11,50 złotych brutto, bluzy – 25,35 złotych brutto, jednostkowy koszt odszycia: t-shirt, long – 15,99 złotych brutto, bluzy – 22,14 złotych brutto. Wyliczenie 50% jednostkowych kosztów dzianiny oraz kosztów odszycia dla 367 sztuk niepoprawnie odszytych koszulek jako forma częściowej rekompensaty niepoprawnego wykonania zlecenia, to kwota 5 360,95 złotych brutto, a wyliczenie 100% jednostkowych kosztów dzianiny oraz kosztów odszycia dla 75 sztuk ubrudzonych i poplamionych koszulek oraz bluz, których stan wyklucza je z całkowicie z możliwości sprzedaży, to kwota 2 345,67 złotych brutto, wyliczenie zaś 40% wartości detalicznej 75 sztuk odzieży wykluczonej ze sprzedaży jako forma częściowej rekompensaty strat spodziewanych ze sprzedaży, to kwota 5 138 złotych brutto). Powyższe wyliczenie zostało powodce doręczone wraz z dowodami zakupu materiału (faktury źródłowe), jak też powtórzone w toku procesu piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 października 2021 roku”, przy czym powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie odniosła się w jakikolwiek sposób do powyższych wyliczeń ani podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia, stąd też Sąd po myśli art. 230 k.c. Sąd uznał, że wskazane przez pozwanego okoliczności związane z poniesioną przez niego stratą i jej wysokością nie są przez nią kwestionowane. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwany w dniu 26 listopada 2018 roku przesłał powodce drogą mailową przedmiotową notę, z terminem płatności wynoszącym 3 dni (k. 49-50 akt). Po bezskutecznym zaś upływie tego terminu, pismem z datą w nagłówku „dnia 10 grudnia 2018 roku” (k. 39 akt) pozwany złożył powodce oświadczenie o potrąceniu. Wobec zaś powyższych okoliczności, kiedy to powódka w żaden sposób w procesie nie odniosła się do przedmiotowego zarzutu nie kwestionując go w żadnym aspekcie uznać należało, że oświadczenie to spowodowało wygaśnięcie roszczenia powódki z tytułu należnego jej wynagrodzenia za uszycie spornej odzieży, co w konsekwencji prowadziło także do uznania niezasadności jej żądania w zakresie kwoty 173,25 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Mając zaś powyższe na uwadze Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 642 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 498 k.c. w zw. z art. 499 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającej sprawę powódki na rzecz pozwanego koszty procesu w łącznej kwocie 3 617 złotych tytułem kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na podstawie wyżej powołanych przepisów w punkcie trzecim wyroku kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył powódkę uznając je już za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 23 października 2022 roku